

Sygn. akt III AUa 693/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 r. w Lublinie

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 12 czerwca 2015 r. sygn. akt VIII U 538/15

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

Sygn. III AUa 693/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 marca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. W. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ przed zarejestrowaniem się w Urzędzie Pracy podlegała ubezpieczeniu społecznemu z tytułu umowy zlecenia zawartej po ustaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

W złożonym od tej decyzji odwołaniu J. W. domagała się jej zmiany przez przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Skarżąca wniosła o potraktowanie jako okresu zatrudnienia wykonywania przez nią pracy na podstawie umowy zlecenia w okresie od 1 czerwca 2014 roku do 31 lipca 2014 roku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił J. W. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 11 lutego 2015 roku.

Sąd pierwszej instancji swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

J. W. urodzona (...) wystąpiła z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. w dniu 10 lutego 2015 roku. Do wniosku dołączyła m.in. zaświadczenie wydane przez Miejski Urząd Pracy w L. w dniu 9 lutego 2015 roku potwierdzające fakt zarejestrowania w tym Urzędzie od 1 sierpnia 2014 roku, z prawem do zasiłku od 1 sierpnia 2014 roku do dnia 31 lipca 2015 roku. Wskazano, że w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych wnioskodawczyni nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. W. w okresie od 23 września 2010 roku do 31 maja 2014 roku była zatrudniona w Zakładzie Produkcji (...) Sp. z o.o. w L. w pełnym wymiarze czasu pracy. Stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem przez pracodawcę na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 Kodeksu pracy w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. z 2003 roku Nr 90, poz. 844 z późn. zm.) przez oświadczenie pracodawcy z zachowaniem okresu wypowiedzenia z powodu niewypłacalności zakładu w rozumieniu ustawy z 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. nr 158, poz. 1121 ze zm.).

W okresie od dnia 1 czerwca 2014 roku do dnia 31 lipca 2014 roku ubezpieczona wykonywała pracę na podstawie umowy zlecenia zawartej z L. G. prowadzącą (...)w L..

W oparciu o przedłożone dokumenty organ rentowy uwzględnił staż pracy skarżącej wynoszący łącznie 35 lat, 7 miesięcy i 11 dni, w tym 27 lat i 13 dni okresów składkowych oraz 8 lat, 6 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone dokumenty, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki wymagane do ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 170 ze zm.).

Sąd Okręgowy wskazał, że wymienione przepisy uzależniają nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego od łącznego spełnienia przesłanej w postaci zatrudnienia przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy u pracodawcy, u którego doszło do rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia, ukończeniem 55 lat w wypadku kobiet do dnia rozwiązania stosunku pracy oraz legitymowania się okresem uprawniającym do emerytury, który w wypadku kobiet wynosi lat 30, posiadania statusu bezrobotnego i pobierania z tego tytułu przez okres co najmniej 6 miesięcy zasiłku, braku odmowy bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożenia wniosku o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

J. W. w ostatnim zakładzie pracy pracowała przez ponad sześć miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy. Posiadała status osoby bezrobotnej i przez co najmniej sześć miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych. Ostatni stosunek pracy wnioskodawczyni ustał z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2013 roku, poz. 674 ze zmianami). W dniu rozwiązania stosunku pracy tj. 31 maja 2014 roku odwołująca miała ukończone 55 lat i legitymowała się stażem

pracy wynoszącym ponad 30 lat. Nadto skarżąca wykazała, że w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, tj. warunku wskazanego w art. 2 ust. 3 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Według Sądu pierwszej instancji do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie pozostaje ustalenie, jaki wpływ na nabycie uprawnień do świadczenia ma zawarcie i wykonywanie umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 31 maja 2014 roku z przyczyn dotyczących zakładu pracy, a przed zarejestrowaniem się w Urzędzie Pracy.

Rozważając tą kwestię Sąd Okręgowy wskazał, że cytowane przepisy opisują dwie grupy przesłanek. Pierwsza, wymieniona w treści art. 2 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy odnosi się do opisu stanu faktycznego istniejącego przed złożeniem wniosku i sprowadza się do sytuacji oznaczającej utratę zatrudnienia, w której osoba do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia: posiada u tegoż pracodawcy staż pracy nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła 55 lat – kobieta, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet.

Druga grupa przesłanek dotyczy sytuacji bezpośrednio poprzedzającej złożenie wniosku i łączy się ze statusem osoby bezrobotnej.

Sąd I instancji podkreślił, że żadna z norm nie posługuje się warunkiem pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przez nabyciem statusu osoby bezrobotnej. Stanowisko takie wynika również z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 roku w sprawie III UZP 2/13 (opubl. OSNP 2013/21-22/256), w którym stwierdzono, iż okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określony w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy.

Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił J. W. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 11 lutego 2015 roku, tj. zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, tj. od następnego dnia po dniu złożenia wniosku.

Apelację od tego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok w całości. Organ rentowy zarzucił:

- 1) naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych;
- 2) sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że wnioskodawczyni przysługuje prawo do świadczenia przedemerytalnego.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego konieczne jest zachowanie kolejności zdarzeń, o czym świadczy sposób, w jaki został skonstruowany przepis art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Apelujący interpretując treść tego przepisu wywiódł, że nabycie statusu osoby bezrobotnej musi nastąpić bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji oraz starannie przeprowadzoną analizę prawną, w związku z tym nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Mając w sprawie zastosowanie przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 170) stanowi, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu

przepisów o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła 55 lat oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet.

Z kolei według art. 2 ust. 3 powoływanej ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie spełniającej wymienione warunki po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta: 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna i 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Cytowany przepis opisuje zatem dwie grupy przesłanek, które muszą być spełnione przez osobę ubiegającą się o świadczenie przedemerytalne. Pierwsza z nich została oznaczona w treści art. 2 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy i odnosi się do opisu sytuacji przed utratą zatrudnienia przez sformułowanie „do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy”. Ta grupa dotyczy stażu pracy nie krótszego niż 6 miesięcy, wieku 55 lat dla kobiet i stażu emerytalnego wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet.

Druga grupa przesłanek określona w art. 2 ust. 3 ustawy odnosi się do sytuacji bezpośrednio poprzedzającej złożenie wniosku i łączy się ze statusem osoby bezrobotnej.

Wbrew zarzutom apelacji powołane wyżej przepisy nie stawiają wymogu zarejestrowania w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy.

Należy stwierdzić, na co zwrócił również uwagę Sąd pierwszej instancji, że sporna kwestia występująca w niniejszej sprawie była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 2 lipca 2013 roku w sprawie sygn. III UZP 2/13 (opubl. OSNP 2013 r., Nr 21-22, poz. 256) dokonał wykładni omawianego przepisu. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko i argumentację przyjętą przez ten Sąd w powołanym orzeczeniu. Sąd Najwyższy podkreślił, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie zostało uzależnione od zarejestrowania się w urzędzie pracy w charakterze bezrobotnego bezpośrednio po utracie źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od pracownika. Cytowana ustawa nie zawiera także przepisu, który pozbawiałby takie osoby prawa do świadczenia przedemerytalnego w przypadku poszukiwania nowego zatrudnienia lub jego podjęcia w okresie przed otrzymaniem zasiłku dla bezrobotnych.

Zatem wykładnia tych przepisów wskazuje, że wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia po ustaniu zatrudnienia z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, a przed datą zarejestrowania się w urzędzie pracy nie pozbawia osoby zainteresowanej możliwości ubiegania się o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Poza sporem w sprawie niniejszej pozostaje, że J. W. urodzona (...), w dniu 10 lutego 2015 r., a więc po ukończeniu 55 lat, wystąpiła z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne dołączając do niego zaświadczenie Miejskiego Urzędu Pracy w L. z dnia 9 lutego 2015 r. potwierdzające fakt pobierania zasiłku dla bezrobotnych od dnia 1 sierpnia 2014 roku oraz zawierające informację, że w tym okresie nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Okolicznością bezsporną jest również, że odwołująca legitymuje się stażem emerytalnym wynoszącym 30 lat przypadającym do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy. W tej sytuacji spełniła ona wszystkie warunki niezbędne do ustalenia jej prawa do świadczenia przedemerytalnego. Natomiast okoliczność, iż po ustaniu zatrudnienia przez okres dwóch miesięcy wykonywała ona pracę na podstawie umowy zlecenia nie stanowi przeszkody do ustalenia jej takiego świadczenia.

W świetle powyższych rozważań należy przyjąć, że podnoszony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych jest niezasadny. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji w sposób wnikliwy

wyjaśnił powody rozstrzygnięcia. Przedmiotem rozważań były dowody w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, wszystkie zostały ocenione w zgodzie w zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu, a apelacja nie zawiera żadnej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem wniesionego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Barbara Hejwowska Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka - Radoniewicz